

Naar man saa trøster sig med, at Sogneraadet dog faar et Ord med i Laget, maa det heller ikke overses, at Sogneraadet faar det mindste Ord at sige. Naar et Sogneraad ønsker at faa ny Regler for Hundeafgiften indførte i en af Kommunens Byer og henvender sig til Ministeren i den Anledning, kan Ministeren efter Lovforslaget sige: Nej, jeg finder ikke, at det Distrikt kan kaldes tæt bebygget. Saa staar Sogneraadet der; dets Ønsker faa intet at betyde. Og selv i det Tilfælde, at Ministeren gaar ind paa, at vedkommende Landdistrikt kan kaldes tæt bebygget, saa er det med Hensyn til det næste Spørgsmaal: Skattens Størrelse; atter Ministeren, der her faar den afgørende Stemme. Men helt bortset fra, om Sogneraadene faa mer eller mindre at sige med Hensyn til ny Regler om Hundeafgiften, er jeg af den Mening, at vi bør lade Lovgivningsmagten beholde, hvad dens er, og ikke overføre nogen Del af vor skattelovgivende Myndighed til Ministeriet og Kommunalraadene.

Jeg vil for at illustrere denne Opfattelses Rigtighed tillade mig en Sammenligning, maaske jeg da lettere kan faa det ærede Medlem i Tale, som i dette Tilfælde beroliger sig med, at Sogneraadene skulle spørges, inden ny Skatteregler kunne sættes i Kraft. Lad os tænke os et Forslag komme frem, gaaende ud paa, at Snapsens Pris skal bestemmes af de kommunale Raad. Jeg tillader mig i saa Fald at tvivle om, at Flertallet i denne Sal vilde finde, at det var en rigtig Anvendelse af den kommunale Selvbestemmelsesret at overlade til de kommunale Raads Flertal at bestemme, hvor meget hver Beboer i Kommunen skulde betale for den Snaps, han ønsker at drikke. Den ærede Forslagsstiller var, har jeg set af et offentligt Referat, for ikke længe siden til Stede ved en Afholdskongres her i Hovedstaden. Der fremkom Forslag om, at man skulde arbejde hen til, at Kommunerne fik Ret til at fastsætte Antallet af Steder for Udskænkning af Spiritus. Det blev bekæmpet fra flere Sider, og en af Hovedmodstanderne af dette Forslag var den ærede Forslagsstiller af det her i Dag foreliggende Lovforslag. Han betoned, og efter min Mening med Føje, at „vi bør

arbejde for vor Sag i Frihed og ikke ved Baand og Tvang“. (*Nielsen-Gron*: Det ene er Mennesker, det andet er Hunde.) Det ene er Snapsene, det andet er Hundene. Jeg er ingen Modstander af Snapsen; det ved det ærede Medlem meget godt. Men jeg er heller ikke nogen Hader af Hunde. Man kan erkende, at en Snaps af og til kan være nyttig og et en Hund ogsaa kan være til Nytte. Det kan ikke nægtes. Vil man nu indvende: Ja, men Hunde kunne blive generende for deres Omgivelser, saa vil jeg dertil svare, at det kunne mange Snapse ogsaa blive. Det Princip, som den ærede Forslagsstiller forkaster, naar det drejer sig om Snapsen, finder han altsaa antageligt, naar Talen er om Hunde. Det er inkonsekvent. Og naar der nu her lægges saa megen Vægt paa, at Sogneraadet skal spørges, hvad vil det saa i Virkeligheden sige? Det betyder dog egentlig kun, at Sogneraadets Flertal bliver det, hvis Mening der tages Hensyn til. Men Sogneraadets Flertal kan jo være Repræsentanter for blot den højstbeskattede Femtedel af Kommunens valgberettigede Beboere. Med andre Ord: det skal efter Lovforslaget lægges i den til enhver Tid værende Justitsministers Haand sammen med Repræsentanterne for den højstbeskattede Femtedel — altsaa et lille Mindretal — af Kommunens Beboere at bestemme, om Smaafolk paa Landet maa holde Hund eller ikke. Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil det betyde — og det er jo ogsaa sagt, at det er Meningen — at mange Smaafolk nødes til at lade deres Hunde dræbe. Det synes mig ikke, at man bør benytte de kommunale Raad paa en saadan Maade, naar det maa erkendes, at Hunden er et Husdyr, der i mangfoldige Tilfælde kan være til megen Nytte for vedkommende Ejer. Er det et vagtsomt Dyr, kan det være til Gavn, ikke blot for den større Besidder, men ogsaa for Smaamanden. Er det en Rottehund, vil den kunne være uundværlig paa et Omraade, paa hvilket Staten maaske snart kommer til at træde hjælpende til og træffe kostbare Foranstaltninger. For Landboere, der ville øve Jagt, er en Hund jo ogsaa et ret nødvendigt Tilbehør. Jeg kan derfor ikke indse, hvorfor man skal umuliggøre det for alle de Landboere, som